

35mm NOSTALGI

En film av
Régis Wargnier

INDOCHINE

Catherine Deneuve Vincent Perez Linh Dan Pham Jean Yanne

35mm NOSTALGI

INDOCHINE

Franska Indokina 1930. Den svalt eleganta fransyskan Eliane Devries (Catherine Deneuve) för en ensam tillvaro på sin jättelika gummiplantage utanför Saigon. Den enda hon hyser några varmare känslor för är sin 16-åriga adoptivdotter Camille (Linh Dan Pham), vars kungliga föräldrar omkommit i en flygolycka.

Tillsammans lever de två kvinnorna ett lugnt och skyddat liv på plantagen. Ända tills de båda fattar tycke för den charmige, franske sjöofficeraren Jean-Baptiste Guen (Vincent Perez).

Jean-Baptiste får Camille att vända ryggen åt både sin mor och den värld hon växt upp i. Hon ger sig ut på en resa i sitt land – ett land som snart skall bli Vietnam – och ansluter sig till kommunisternas revolt. Och så föds en legend: Den om den "röda prinsessan".

Snabbfakta

Romantik, passion, exotism och äventyr!

I samma anda som 30- och 40-talets Hollywood-klassiker, är "Indochine" en fransk storsatsning med drag av både "Borta med vinden", "Doktor Zjivago" och "Den siste kejsaren". Ett passionsdrama av det stora formatet som utspelar sig i ett Indokina där revolutionens vindar rasar.

Huvudrollen som plantageägarinnan Eliane spelas av Catherine Deneuve, en av Frankrikes största och vackraste skådespelerskor – som här gör sin 70:e film!

Unga Camille porträtteras av den sensationella nykomlingen Linh Dan Pham och i rollen som Jean-Baptiste ser vi Vincent Perez från "Cyrano". För regin svarar Régis Wargnier, en relativt ny regissör som snabbt etablerat sig som en av

Frankrikes framgångsrikaste filmskapare. Han César-belönades för sin "La Femme de ma vie" 1987.

"Indochine" lockar mer publik (i Frankrike har den setts av nästan tre miljoner personer) än många av de stora Hollywoodfilmerna och utsågs nyligen till Frankrikes bidrag till 1993 års Oscars-gala. "Indochine" tilldelades nyligen det prestigefyllda priset "Golden Globe" för "Bästa utländska film" och enligt branschtidningen Variety är den tippad som en av de absoluta favoriterna till en Oscar för "Bästa utländska film".

Så tyckte den franska pressen

"Kärlek vid första ögonkastet. En storslagen saga. Deneuve har samma utstrålning som 30-talets mytomspunna stjärnor."
LE MONDE

"Catherine Deneuve är strålande och Indokinas magi tar med åskådaren på en tre timmar lång fantastisk upplevelse."
PREMIERE

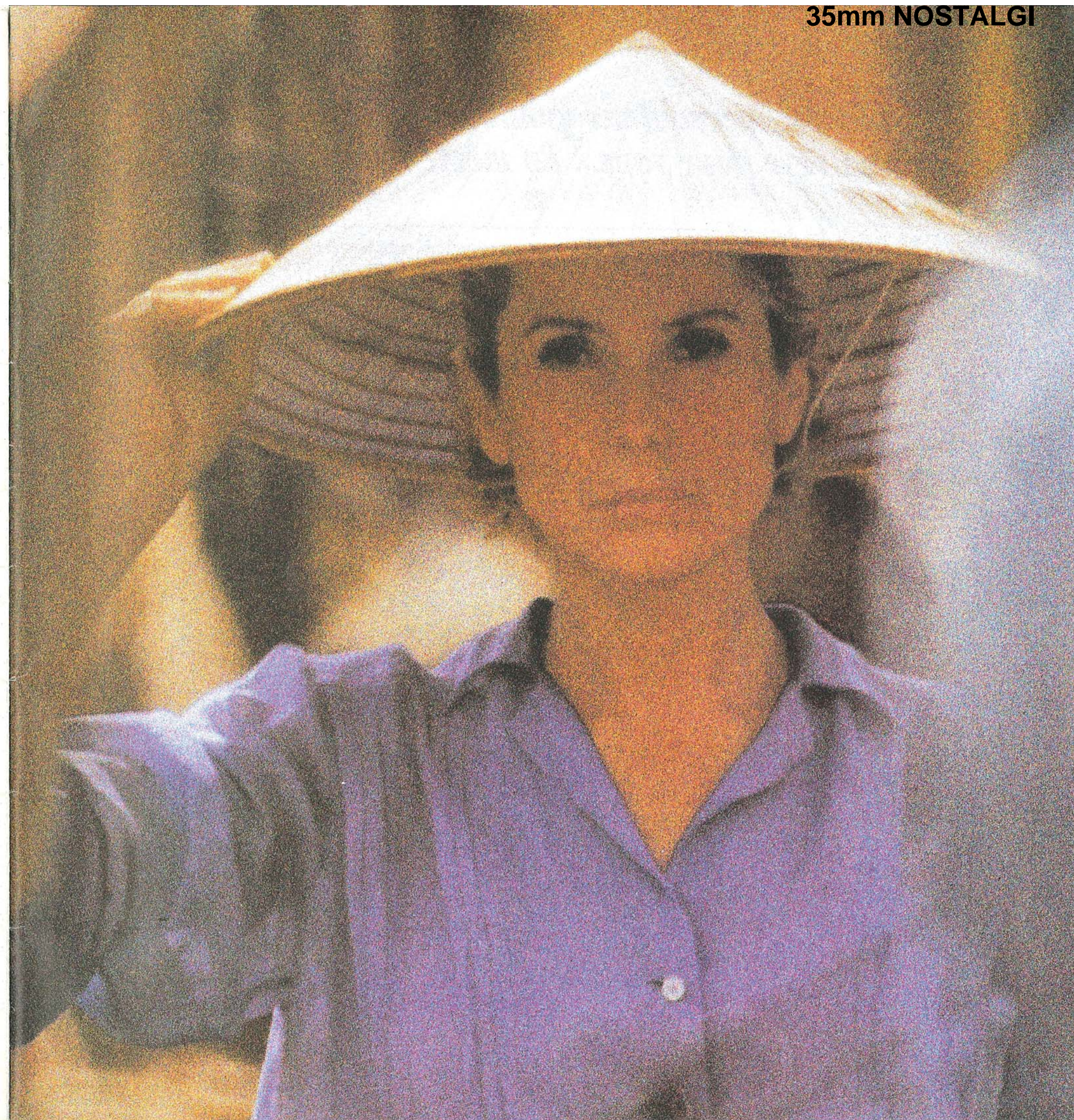
"Lika gripande som en roman man inte kan lägga åt sidan och som inte lämnar åskådaren oberörd."
LE MIDI LIBRE

"Ett storslaget äventyr och en lyrisk fresk."
LA NOUVELLE REPUBLIQUE DE CENTRE

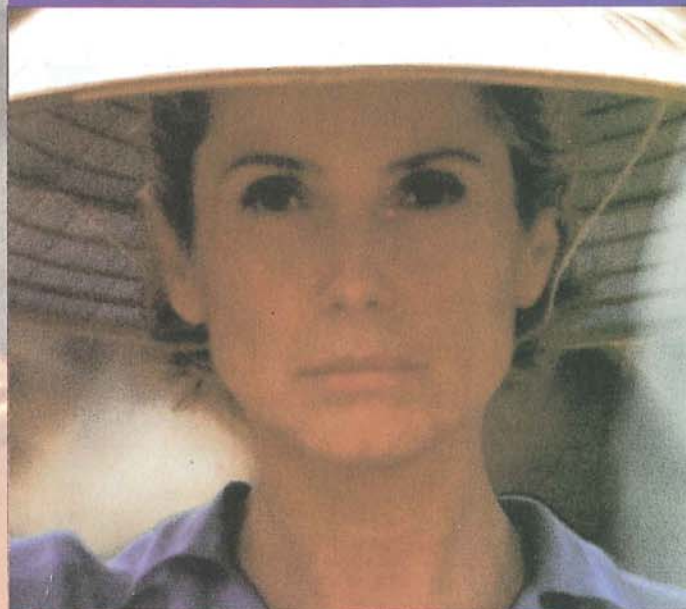
"Den oemotståndliga tjusningen av en storfilm, något som man trodde gått förlorat idag."
LA DÉPÊCHE DU MIDI

" 'Indochine' får oss att minnas filmer som 'Madame Butterfly' och 'Borta med vinden'."
LE FIGARO MAGAZINE

" 'Indochine' är en lidelsefull äventyrsfilm där människors öden kolliderar med historien."
LA REVUE DU CINEMA

INDOCHINE

Catherine Deneuve

BIOGRAFI

Exotiskt vackra Catherine Deneuve räknas som en av Frankrikes största skådespelerskor. Hon har lockat med sin svala sensualism i hela 70 filmer och jämförs ofta med Greta Garbo för sin förmåga att reflektera sin publiks känslor och fantasier. Catherine har även kallats vita dukens häftigaste blondin – en nunna på väg till en bordell!

Catherine föddes 1943 och är dotter till skådespelaren Maurice Dorléac. Filmdebuten gjorde hon endast 13 år gammal och passade då på att lägga beslag på mammans flicknamn. Genombrottet kom med "Paraplyerna i Cherbourg" 1964.

Hon blev internationellt känd för sitt framträdande i Luis Bunuels "Belle de jour – dagfjärilen", där hon spelar en borgelig, bortskämd hemmafru som extraknäckar som hora medan maken är på jobbet. Sex var även temat för henne i Roman Polanskis "Repulsion" och sedan gjorde hon sig ett namn i filmer som "Flickorna i Rochefort", "April, April", "Flickan med åsneskinnet", "Rör inte den vita kvinnan . . .!", "Till vilket pris som helst", "Marchera eller dö", "Sista tåget" och "Blodshunger", där hon spelar mot David Bowie.

Catherine är ogift, men har barn både med Roger Vadim och Marcello Mastroianni.

INDOCHINE

Vincent Perez

BERÄTTAR

Redan när jag läste manuskriptet blev jag helt förtrollad av Jean-Baptistes roll och ännu mer av hans förvandling. Det var precis vad jag drömde om: En mångsidig människa som dock bara visar ett ansikte utåt. Det behövs två kvinnors kärlek för att han skall öppna sig.

Régis Wargnier hjälpte mig att skapa honom, och jag tror att han hade stora bitar av sig själv i tankarna när han skrev rollen.

Den här produktionen var underbar, som en saga. En inspelning brukar inte vara annat än en parentes i en skådespelares liv. Men när filmäventyret tar uppåt ett år, som "Indochine", handlar det om en större del av livet som också påverkar fortsättningen.

INDOCHINE

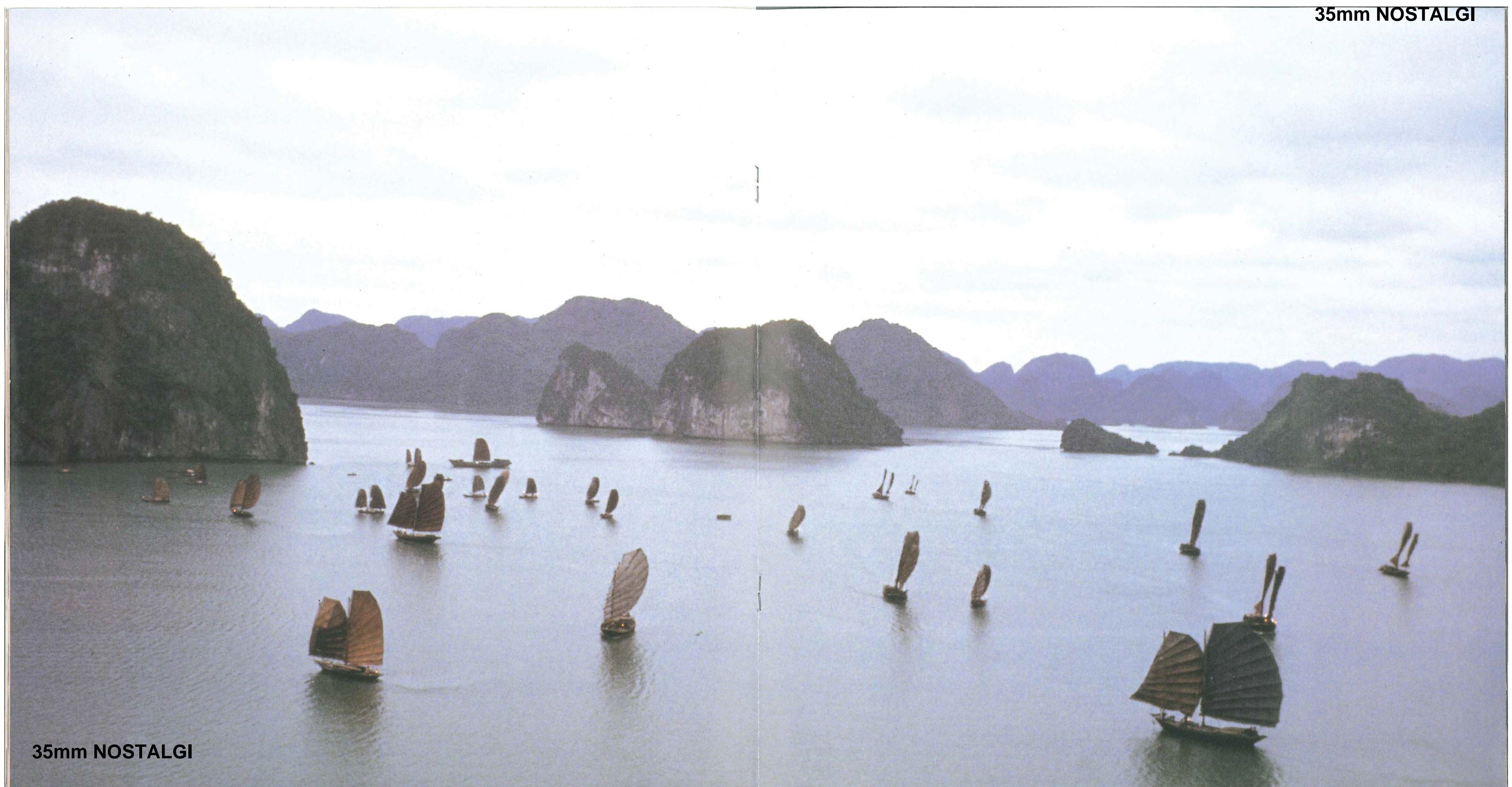
Linh Dan Pham

BERÄTTAR

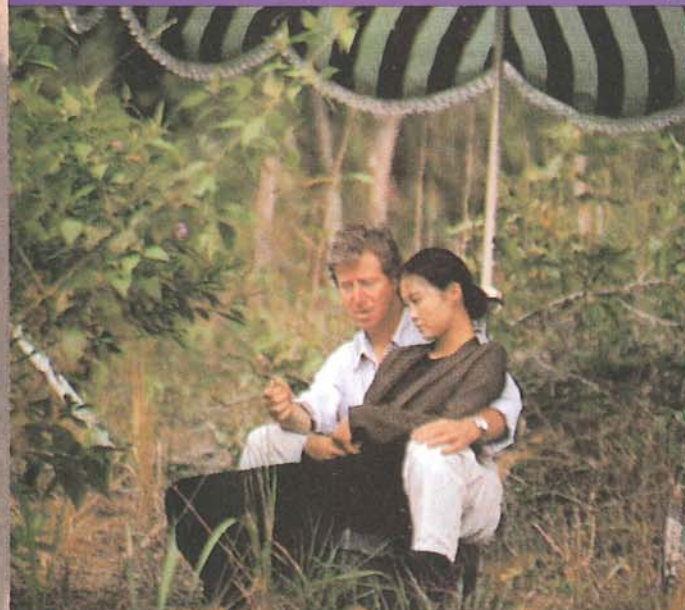
Camille är i början en liten oerfaren, snäll flicka som på mycket kort tid blir vuxen. Jag tycker att Camille är något av mig själv och jag förändrades på samma sätt under inspelningen. Camille återupptäckte sitt folk, jag upptäckte mig själv.

Jag kände till Vietnam endast genom de otaliga anekdoter som mina föräldrar berättat för mig genom åren. Men jag hade ingen aning om vad som väntade mig där. Min far varnade mig för att upplevelsen skulle bli svår. Men jag blev glatt överraskad. Och det var underbart att få träffa släktingar som jag aldrig hade sett.

Idag tänker jag mycket på filminspelningen. När jag kom tillbaka till Paris kändes det som en stor del av mig fortfarande var kvar i Vietnam. Det tog två månader att akklimatisera mig till mitt vanliga liv, mina studier och mina vänner.

INDOCHINE

REGISSÖR

Régis Wargnier

BERÄTTAR

Självva ordet Indokina (Indochine) inspirerade mig. En passionerad, exotisk, svunnen tidsepok. Något som förde tankarna till de romantiska Hollywoodklassiker jag sett i min barndom. Och efter flera anspråklösa projekt kände jag mig mogen för en riktigt stor film. Att få berätta om spännande människoöden och hur de påverkas av historiska omvälvningar.

Jag beslöt mig för att inte närma mig den här filmen på traditionellt sätt. Och producenten Eric Heumann var överens med mig. Tanken var att låta flera manusförfattare tillsammans arbeta med vår idé, som i stort innehöll tre ingredienser: En "Madame Butterfly", en fransk officer i Indokina och en ung prinsessa.

Skrivarbetet med Erik Orsenna, Louis Gardel och Catherine Cohen tog över ett år, men redan efter tre månader greps jag av tvivel. Kunde vår historia verkligen ha inträffat? Och framförallt, skulle vi kunna filma i Vietnam? Både av politiska, ekonomiska och praktiska skäl. Jag var helt enkelt tvungen att åka dit.

Tillsammans med François Catonne reste jag under en månad 650 mil med en minibuss i Vietnam. En oförglömlig resa som gav näring åt manuskriptet. Jag såg fantastiska platser som gav upphov till nya scener. Praktiskt taget hemliga platser där revolutionsledarna gömde sig på 1930- och 40-talet.

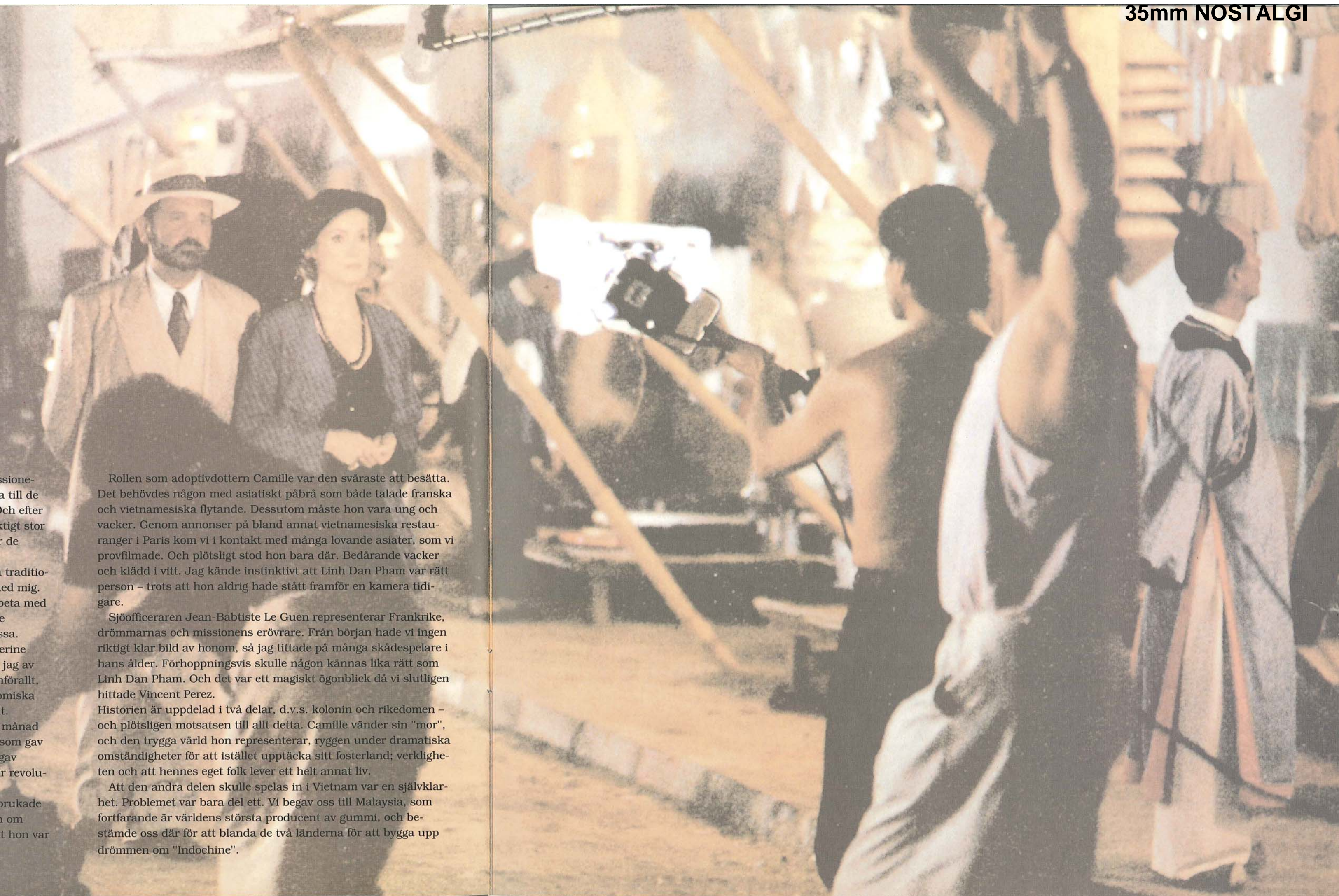
Jag hade haft Catherine Deneuve i tankarna länge. Vi brukade träffas någon gång om året och när "Indochine", historien om plantageägarinnan vid världens ände, föddes visste jag att hon var rätt för rollen eller mindre för henne.

Rollen som adoptivdottern Camille var den svåraste att besätta. Det behövdes någon med asiatiskt påbrå som både talade franska och vietnamesiska flytande. Dessutom måste hon vara ung och vacker. Genom annonser på bland annat vietnamesiska restauranger i Paris kom vi i kontakt med många lovande asiater, som vi provfilmade. Och plötsligt stod hon bara där. Bedårande vacker och klädd i vitt. Jag kände instinktivt att Linh Dan Pham var rätt person - trots att hon aldrig hade stått framför en kamera tidigare.

Sjöofficeraren Jean-Baptiste Le Guen representerar Frankrike, drömmarnas och missionens erövrare. Från början hade vi ingen riktigt klar bild av honom, så jag tittade på många skådespelare i hans ålder. Förhoppningsvis skulle någon kännas lika rätt som Linh Dan Pham. Och det var ett magiskt ögonblick då vi slutligen hittade Vincent Perez.

Historien är uppdelad i två delar, d.v.s. kolonin och rikedomerna - och plötsligen motsatsen till allt detta. Camille vänder sin "mor", och den trygga värld hon representerar, ryggen under dramatiska omständigheter för att istället upptäcka sitt fosterland; verkligheten och att hennes eget folk lever ett helt annat liv.

Att den andra delen skulle spelas in i Vietnam var en självklarhet. Problemet var bara del ett. Vi begav oss till Malaysia, som fortfarande är världens största producent av gummi, och bestämde oss där för att blanda de två länderna för att bygga upp drömmen om "Indochine".

INTERVJU MED

Catherine Deneuve

Vad fick dig att tacka ja till att medverka i "Indochine"?

Jag ville filma med Régis Wargnier och vi hade länge pratat om ett samarbete. Han avslöjade sina filmplaner redan innan "Indochine" fått den form den har idag. Den handlade om en kvinna i "manlig position". En ansvarsfull ställning men med alla fördelarna av att vara kvinna. Det var också en romantisk historia med starka bindningar mellan människor, i en tid och plats skakad av politiska omvälvningar. Kombinationen tilltalade mig.

Skrevs manuskriptet för dig?

Ja, och det var både rörande och hedrande att vara föremål för deras fantasi. Att läsa "Indochine" gav mig samma känsloupplevelse som när jag läste "Le Dernier Metro". Truffaut var för övrigt den första regissören som gav mig en roll med eget ansvar.

I "Indochine" basar din rollfigur Eliane över en stor gummiplantage. Men hon är inte så stark som hon verkar?

Eliane blev uppfostrad av en ensam far och har levt ett skyddat liv på plantagen. Och en plantage av den här storleken är som en stat i staten. Hon har aldrig konfronterats med verkligheten.

Eliane är också en kvinna som saknar något väsentligt. Hon har aldrig älskat någon.

Varför har hon aldrig gift sig?

Man får anta att hon råkat ut för något tragiskt tidigare i livet. All den makt hon fick som ung tillåter inte något lyckligt kärleksliv. Men hon har funnit det fördelaktigt att vara ensam i ledningen av sitt företag. Att samtidigt vara sin pappas fru och dotter, och mamma och syster till Camille, den lilla flickan hon adopterat.

Själva känslan av att äga mark, en bit av ett stort land, och att kunna hitta det på kartan, betyder lika mycket för Eliane som för till exempel Scarletts pappa i "Borta med vinden".

Har hon några gemensamma drag med dig?

Ja, det kan man nog säga. Även om filmen är en uppdikad historia är den nog så verklig för skådespelarna. Ofta utgår man från sig själv och rollen har färgats av mina egna erfarenheter. Ju fler filmer man gör desto mer upptäcker man sig själv. Men bra och utmanande filmer som "Indochine" är sällsynta.

Hur förberedde du dig inför rollen?

Jag läste "Asiaterna" av Jean Hougron, en fantastisk bok som Régis rekommenderade mig. Det är allt, eftersom hon är en person jag förstår känslomässigt. Eliane är för sin tid en modern kvinna och det fanns inget särskilt att efterforska. Men jag tillbringade mycket tid i Vietnam och Malaysia för att pejla stämningen, så att säga.

Hade du upplevt den här sortens äventyr vid andra filminspelningar?

Nej, jag hade aldrig arbetat i ett så hemlighetsfullt land. En gång spelade jag till och med mot pygméer i Zaire, men inte ens i Kina hade jag upplevt något som liknade Indokina. När jag såg Halongbukten första gången var det som att förflyttas till en annan värld. Inte en enda bil, inte en enda båt av västerländs typ, bara jonkar.

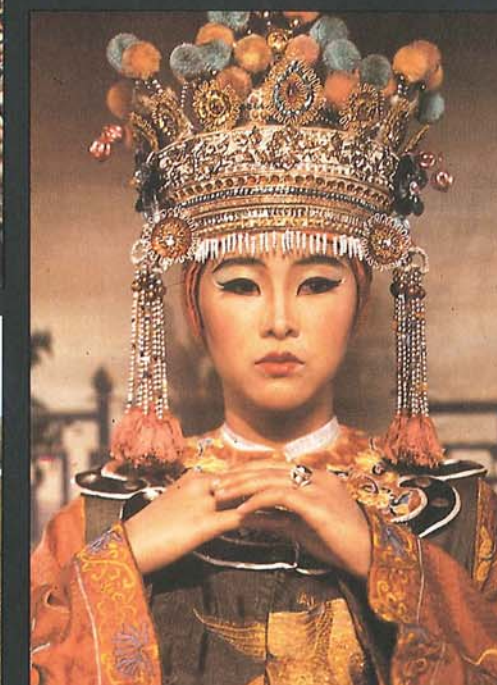
Det här med att agera i "kostym", var det till nytta eller hinder för inspelningen?

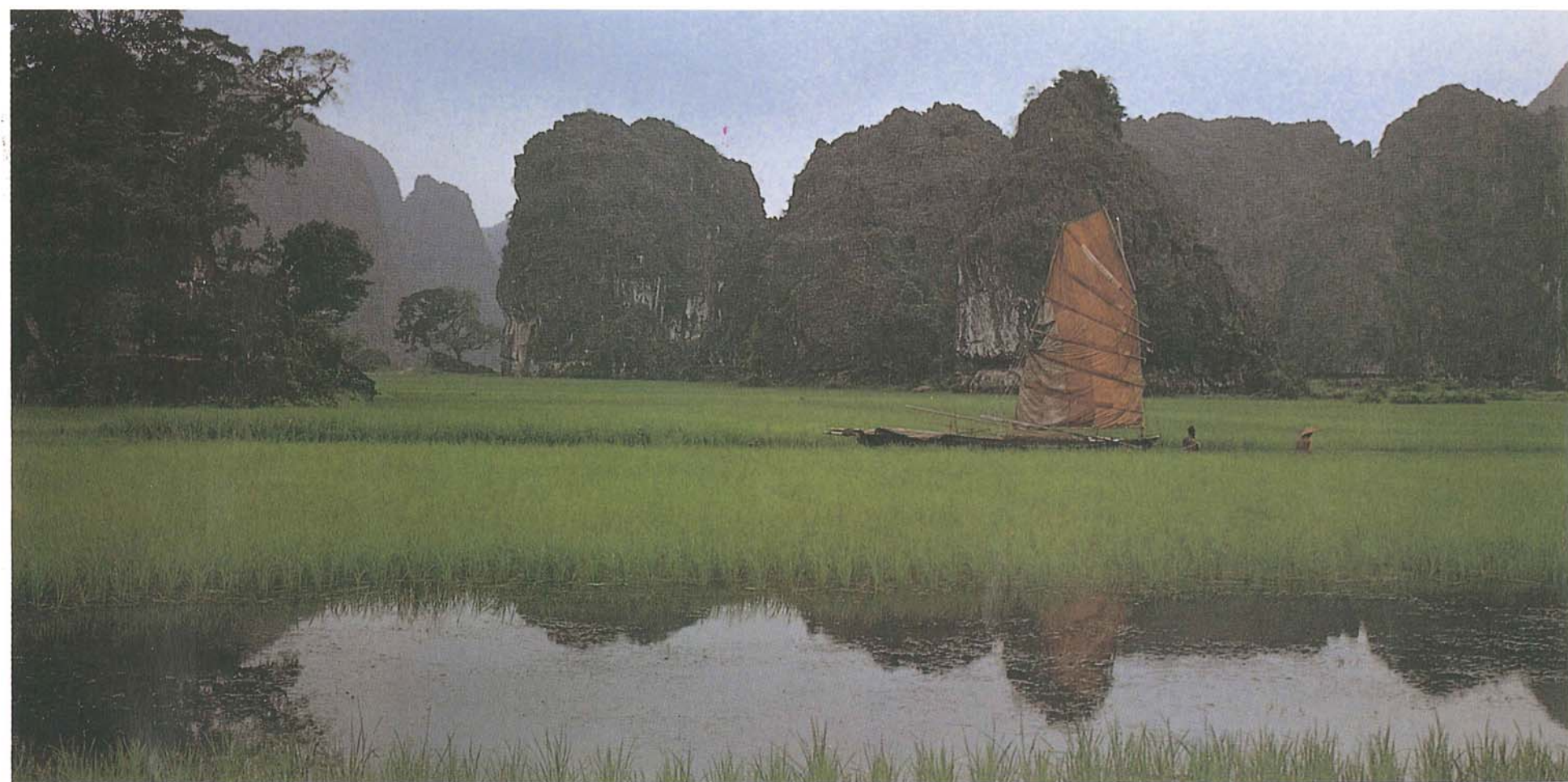
Det var utan tvekan till hjälp. Kostymfilmer ger alltid en möjlighet att bära "mask" och underlättar för en skådespelare att gå utanför sig själv. Och i kombination med den fantastiska miljön blev resultatet sagolikt.

Man åker till Vietnam med bilder av kriget i huvudet, men när vi kom till Hanoi upptäckte vi en vacker stad med många träd och fina hus från 30-talet. Dessutom är vietnameserna snälla, vänliga, hjälpsamma och framförallt ett fantastiskt folk med otrolig motståndskraft. Hur någon kunde tro att man skulle kunna krossa ett så starkt folk är ett frågetecken.

Du gör ganska få filmer nu för tiden?

Nja, det görs ju inte så många bra filmer. Om jag blev erbjuden sådana här roller oftare skulle jag antagligen arbeta lika mycket som Gérard Depardieu!

PRODUCENT

Eric Heumann

BERÄTTAR

Jag hade länge haft lust att göra en stor film om Indokina, något som hänger ihop med att jag själv hade en farfar som var plantageägare där. Jag hade aldrig varit i Vietnam och ville åka dit för att göra en romantisk film – och låta Indokina återuppstå på vita duken.

Eftersom vi bara hade fem rader nerklätade på ett papper behövde vi ett team med fantastiska manusförfattare. Och jag blev hänförd över den entusiasm de visade. Något som även smittade av sig på Catherine Deneuve.

Finansiellt var det svårare. Régis är ännu inte helt etablerad som regissör och jag är inte en producent som kan ro i land med ett projekt bara genom att ringa ett telefonsamtal. Det var Régis övertalningsförmåga som tände potentiella finansärer. Han talade i två timmar och lyckades hålla alla i spänning. Utan denna suveräna presentation hade det inte blivit någon film.

Men lång tid återstod innan inspelningen verkligen kunde starta och då hade intresset svalnat. Åter igen fick Régis rycka in. En fem minuter lång provinspelning med skådespelarna i kostym blåste nytt liv i finansierarna.

Kostymer

I "Indochine" används cirka 1800 kostymer. Italienskan Gabriella Pescucci skapade hela den europeiska garderoben, Catherine Deneuve och Dominique Blancs klänningar samt Vincent Perez uniformer. Det mesta syddes i Italien.

Fransmannen Pierre-Yves Gayraud ansvarade för de vietnamesiska kläderna, innefattade 1500 kostymer för alla statister. Ett skrädderi i Vietnam med 100 anställda arbetade på heltid i flera månader både före och under inspelningen. Bara forskningsarbetet för de magnifika bröllopskostymerna pågick i flera veckor. Och broderierna på en kostym tillhörande en av makthavarna i Hue tog 350 dagar att utföra för hand!

Régis Wargnier hade en mycket bestämd uppfattning om hur klädernas färger skulle influera olika scener:

Vitt och lila, traditionella sorgfärger i Vietnam.
Grönt och blått för mandarinerna.
Gult och rött för Hue. Gult för den kejsrerliga familjen.
Grönt som dominerande färg för arbetarna på gummiplantagen.
Jord och lerfärger för bönderna.
Kolfärger till Poulo Condor.

Musik

Skotten Patrick Doyle gör med "Indochine" musiken till sin fjärde film. Régis Wargnier, som hade den episka lyrismen i musiken till "Henrik V" i tankarna, kontaktade Doyle redan i oktober 1990.

– Jag tyckte att det var spännande att få arbeta med en fransk film, säger Doyle. I "Indochine" finns subtilitet man aldrig finner i en Hollywoodfilm.

I inledningsskedet lyssnade Doyle på vietnamesisk musik för att få idéer, men med undantag för mycket speciella scener som t.ex. bröllopet höll han på att musiken skulle vara västerländsk.

Musiken spelades in med en mycket framstående symfoni-orkester i London. En stor ensemble med tonvikten på stränginstrument.

Dekoren

I "Indochine" har de närmare 90 dekorer dubbel betydelse: att återskapa 30-talets Vietnam och framförallt inbjuda till en drömvärld som skiljer sig från verkligheten idag.

Man lyckades hitta platser i Vietnam som totalt hade skönats från kriget och här kunde dekor sättas upp utan större problem. De första scenerna, närmare bestämt klostret dit Camille och Jean-Baptiste tar sin tillflykt och missionstationerna i Phat-Dien, spelades in i provinsen Nin-Binh sydväst om Hanoi. Inspelningsteamet installerade sig därefter på Hang Dinh-ön i Halongbukten, där några av de mest betydelsefulla scenerna filmades.

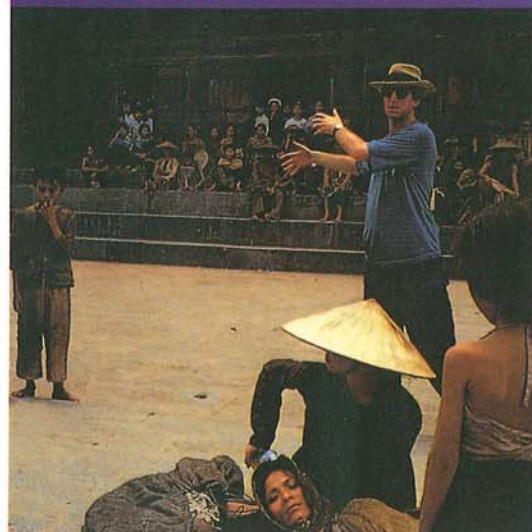
Trots dagliga svårigheter, med till exempel vädret (tromber kunde på några timmar ödelägga dekoratörernas arbete) borgade dessa platser för filmens äkthet.

Camilles färd i motsatt riktning förde produktionen söderut. För första gången tilläts någon film inne i kejsrerliga palatset i Hue. Förberedelserna för bröllopsscenen krävde dock både restaurering och dekorbygge och de lokala myndigheterna ställde upp med ett kunnigt arbetslag.

För den scen där Jean-Baptiste möter och räddar Camille återskapade man en Saigonggata i en övergiven tenngruva i Malaysia. Här filmades även det mesta från plantagen. Malaysia är fortfarande en ledande gummiproducent och träden är likvärdiga med de som fanns i Indokina på 30-talet. Många maskiner från den tiden rekonstruerades efter gamla ritningar.

Interiörer som opiumhålan, Emiles hus, kabarén och spelalen spelades in i en studio i Boulogne.

INDOCHINE

Fyra författare – en film

RÉGIS WARGNIER: Eftersom projektet var så stort ville jag arbeta med författare som gjort stort intryck på mig.
CATHERINE COHEN: Vi byggde upp historien alla fyra tillsammans.

RÉGIS WARGNIER: Det var ett flöde av idéer varje dag. Jag minns att slutet av sommaren var fantastisk. Det var september och vi hade arbetat en månad utomhus under träden. På kvällarna var vi så slut att vi bara kunde skratta.

LOUIS GARDEL: Hela veckan byggde vi upp en historia, eller fragment till en historia, och på fredagarna kasserade vi allt. Dessa svarta fredagar var svåra att ta sig igenom, men var bra för filmen eftersom vi vände och vred på historien åt alla håll..

RÉGIS WARGNIER: Efter två månader sade Erik Orsenna: "Nu när vi har strukturerat historien vill jag att vi delar upp scenerna." När jag åkte på min första resa till Vietnam, arbetade Catherine och Louis tillsammans, medan Erik föredrog att jobba på egen hand.

CATHERINE COHEN: Men vi träffades nästan dagligen och stämde av berättelsen. Och det var så rollen som Guy, chefen för säkerhetspolisen, föddes.

ERIK ORSENNA: Jag var fascinerad av den här historien om polisen, som faktiskt har verklighetsbakgrund. Vi diktade ihop många saker, men det är sant att han var den ende i hela Asien som öppet stod emot kommunisterna.

LOUIS GARDEL: Mordet på mandarinerna t.ex. ägde rum under nationalpartiets första demonstrationer, då vietnamesiska kollaboratörer på fransmännens sida dödades. Och det är också sant att Paulo Condors fängelseportar öppnades vid tiden för folkfronten.

CATHERINE COHEN: Den största farhågan var att filmen inte skulle kunna finansieras. Att detta magnifika äventyr inte skulle bli mer än en dröm för oss fyra.

ERIK ORSENNA: Men vi hade ett stort förtroende från producentens sida . . .

LOUIS GARDEL: . . . en producent som sade: "Låt ingen-

presenterar

en Régis Wargnier film

INDOCHINE

I rollerna

Eliane Catherine Deneuve
 Jean-Baptiste Vincent Perez
 Camille Linh Dan Pham
 Guy Jean Yanne
 Yvette Dominique Blanc
 Emile Henri Marteau
 Castellani Carlo Brandt
 Amiralen Gérard Lartigau
 Raymond Hubert Saint-Macary
 Hebrard Andrzej Seweryn

Produktionsuppgifter

Originaltitel "Indochine"
 Regissör Régis Wargnier
 Producent Eric Heumann
 Verkställande producenter Alain Belmondo, Gérard Crosnier
 Manusförfattare Erik Orsenna, Louis Gardel, Catherine Cohen, Régis Wargnier
 Chefsfotograf François Catonné
 1:e regiassistent Jacques Cluzaud
 Scenfotograf Jacques Bufnoir
 Kostymörer Gabriella Pescucci, Pierre-Yves Gayraud
 Klippning Genevieve Winding
 Smink Cédric Gérard
 Musik Patrick Doyle
 Speltid 2 tim 40 min
 Svensk översättare Marianne Marty
 Distribution Sonet Film AB

En samproduktion mellan

PARADIS FILMS, LA GENERALE D'IMAGES, BAC FILMS, ORLY FILMS, CINE CING i
 samarbete med CENTRE NATIONAL DE LA CINEMATOGRAPHIE, CLUB DES
 INVESTISSEURS, CANAL PLUS, SOFICA SOFINERGIE och SOFINERGIE 2,
 INVESTIMAGE 3, COFIMAGE 3

Pressinformation

Peter Possne & Ann Forsman

Tel: 08-764 77 00